

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gemitus Compeditorum; Sive Tentationes, Quae Frequentius Adoriuntur Religiosos, Et A Perfectione Impediunt

Kessler, Nicolaus

Coloniae, 1677

XVI Gemitus. Ingemiscit, quòd gratiâ amissâ, favore, & opinione
disgratiam incurrerit apud Superiorem seu Prælatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46734)

rint, quibus instruendis ego præfectus non fui, quin potiùs, quâ patientiâ tulerim, lævia hæc aliorum errata, qualiter & excusarim, & pro iis oraverim.

4. Quantâ confusione dignus sum, expendam ex illo Thom. Kempensis lib. 2. cap. 3. ubi ait: *Non est magnum cum bonis & mansuetis conversari, hoc enim omnibus naturaliter placet, & unusquisque libenter pacem habet, & secum sentientes magis diligit, sed cum duris aut perversis, aut indisciplinatis, &c.*

G E M I T U S XVI.

Quod amissâ gratiâ, favore & opinione, disgratiam incurrerit apud Superiorem, seu Prælatum.

O JESU! Consolator optime, conqueri cogor coram te, quoniam additur super dolorem vulnerum meorum, afflictio gravis nimis, & siquidem apud Confratres meos solùm, opinionem bonam & gratiam perdidissem, sustinerem utique, nec conquerendum tantopere foret,

foret. Verùm apud Superiorem, cujus paternâ semper protectione & amore fovebar & recreabar, modò amisisse favorem omnem & gratiam, durum est. Ah facies ejus non est sicut heri & nudius tertius, mutatur mihi subitò in crudelem. Sol patitur Ecclipsin, frons serena aurea, modò corrugatur & caperatur, venterque videtur amarefcere, quia bilem ebullit os ejus, & vix placidum ab ipso refero responsum; & quis ille, ô Bonitas, qui sic exulceravit cor patris mei! si tu instigas eum, quod absit, ut credam, contra me, odoretur Dominus sacrificium, verùm si alii hominum susurrant contra me, judice ô Deus & discerne causam meam ab hominibus iniquis & dolosis, qui interturbare nituntur pacificum ejus in me oculum.

Ah! quis det mihi, ut sim juxtâ menses pristinos, quando amicus eram, & præ aliis ei familiarior? modò quò ibo pro consolatione? latet virus in corde, cujus sensus tales emittunt exhalationes;

fit

fit illud, quidquid velit, ego nescio: unum scio, quia vincit, quisquis mihi litem intentans ad ipsum causam defert contra me dirimendam, nec sunt hæc nisi à spiritu, à folle insufflantis invidi & detractoris, frustra me purgo, in vacuum verba defluunt, rejicitur, refunditur in caput meum, quidquid contra alios ad purgandum me attulero. Vereor ah vereor, ne in odium desinant hæc sinistra in animo ejus de me impressiones, quia jamjam aures ejus obstruuntur, ut non audiat manifestam apologiam, & tam validis clavis se configit ad primam accusationem contra me, ut nulla ad amovendum & evellendum sufficiat probatio.

Respondet Christus

Desolato & Mœrenti.

Nonne melior ego tibi sum, quam mille homines; verumtamen utile tibi erit modò solido vesci cibo, in amotremptum necesse est, ut exuas, ut Christum induas. **Duæ tibi in Superiore consideranda sunt**

da sunt personæ; & Dei & hominis, Dei, dum jubet, dum præcipit, aut etiam consulit; hominis, dum fortè malè agit, quod absit, ut facilè credas, malè eum agere, aut injuriosè tecum procedere, novit ipse, cur alium se tibi exhibeat, forsan negotiorum multiplicitas, reddit afflictum, anxium & mœstum, quæ proinde mœstitia in faciem sese emittit. Nec enim tam facilè quasi ex cista extrahi, & indui nova facies poterit animo intus afflicto turbatoque; sed te derelictum quæreris & despectum confundi malè tractari.

Fili, pro tua hoc salute & profectu tuo tibi obvenit, ut in me consideres & ad me confugeres; si namque in hominum (estò etiam Superiores tui sint) favoribus magnisque opinionibus perfectionè tuam ponere volueris, citò evanescet perfectio tua, debile fundamentum foret, quia fundatum in iudicio hominis. Estò ille ipse sit Superior tuus, verùm quia tu ei non secundùm Deum, & ut Deo, cuius ille vices & personam gerit, placere niteris, justum est.

est.

est, ut confundatur facies tua, & spes ener-
vetur, quam ponis in eo, ut in homine; va-
na est religiosa vita tua, fatua querela; si
bonus virtutū æmulator fueris & humilis,
mihi que devotè addictus, quis te separa-
bit à charitate Dei? non hominis utique
opinio.

Et quousque lac parvulorum fuges?
non tibi ideo est bonus, quia non tam sua-
vis, non tam largus, ad votum concedens
omnia, quæ tuo placebant genio, & inge-
nio ac desiderio, bonum tibi est eum tibi
sentire contrarium, ne plus te aut esse, aut
scire opineris.

Quare consultum tibi est, non quære
re consolationem in Prælati amicitia,
Deus enim sæpè vertit hanc spem in con-
trarium, & magnæ inde perturbationes in
Congregationibus nascuntur.

Nam errores Superiorum imputantur
eorum amicis, in quorum gratiam resita-
gerunt aut disponunt, generantur suspi-
ciones, aversiones, alienationes animo-
rum, & amicitia sæpè desinit in inimici-
tias.

ter-
va-
; si
lis,
ra-
que
es?
ua-
ens
ge-
ibi
au
re-
a,
n-
ia
ue
ita
oi-
o-
ci-
S

tias. Optimum tibi subijci illi, quem len-
tis, non ita ut optas favorabilem, quia sic
tantò crescet obedientiæ meritum, quantò
minùs scèdatur amore proprio & compla-
centia in Superiore.

Observatio.

SOlet quandoq; hæc afflictio gravis ef-
se nimis, sed observandum sedulò, un-
de præcedat morbum cognovisse, fa-
nâsse erit. Et primò, si procedas ex imper-
fectione, videlicet, quia lacte adhuc indi-
gent, quo hætenus enutriti fuère scilicet
consolatione, & directione singulari sui
Superioris. Hi bono sint animo, est qui
consolatur eos Pater desuper ac tantò
consolabiliùs, quantò is ad consolandum
paratior, convertant se ergò ad Deum
totius consolationis, ubi viderint Superio-
rem aut passione, aut certè minori affabi-
litate uti, nec tamen facienda omittant,
aut amorem deponant; sed persuasum ha-
beant, se hac viâ ad majorè perfectionē in-
tra bimestre perventuros, ac majorè cum
Deo

Deo familiaritatem contracturos, quam fortè totâ vitâ suâ pendentes ab uberibus fuissent consecuti. Exemplo sit S. Franciscus Seraph. à proprio parente spoliatus & persecutionem gravissimam passus. Credant firmiter, quia ubi deficit solatium humanum, incipit Divinum.

Hanc ob causam Apostolis sese subtrahit Christus, ut ipsemet testatur in Evangelio. Ob hanc causam credo S. Patrem nostrum Brunonem tam maturè sublatum & avulsum à suis, qui eum tam tenerè amabant; sat lactis suxistis amodò, cibum vos sumere oportet solidum.

Secunda causa afflictionis hujus est fortè, quod ideo Superior sese exhibeat minùs familiarem, ut tibi, mi Frater, ostendat & indicet, qualis tu sis, ut & tu incipias credere de te, quod est credendum, ut inquam, deficias à spe, quæ non est fovenda, scilicet, ut deponas spem officii, quam fortè geris in corde, quam ut cessare faciat, Superior omittit ea, per quæ solet incrementa sumere.

Est

Est enim amor proprius investigativus
nimiùm, & tam facilè inficiens, & instigans
cor ad affectum, aut certè ad spem concipiendam
promotione, de officio conferendo à Superiore,
quem sibi videt propensum, ut dici & explicari
nequeat satis. Quod utique Superioris est,
indagare & animadvertere ob magna damna
exindè provenire solita; generat enim, ubi
cor occupavit protinus aliquam cœcitatem
firmato paulatim affectu, vel spe officii, &
tam validè interdum, ut ex singulis discursibus
& congressibus cum Superiore verba
trahantur in nutrimentum affectus, &
spei confirmationem.

Ah! utinam maturè semper adverte-
rent Superiores, quatenus filium abscinderent
priusquam cor suffocet, & spiritum vitalem
animæ. Ita sanè prodesset sic sperantibus,
ut gravitate vultus rariori alloquio curarent,
& spem eis eximerent. Dixi maturè, quia
ubi semel egit radices, non evelles vel
ambabus manibus, id est, omni adhibito
conatu, ut ad longum supra, ubi

ex

ex instituto duos gemitus formavi. Succedet equidē tristitia, sed vertetur ei in gaudium, ubi agnoverit periculū, quod se adoriebatur, & sic operabitur stabilē in eo salutem. Verūm id quoque compertū experientiā, quod ubi denuò familiarit̄s egeris, recidivet & redibit morbus, spes concipietur, resuscitabitur affectus, nec refert, quod Superior minimē intendat per verba tam suavia, tam familiaria per secretorum ei commissionem, aut specialem favorem eum in officialem constituere, quin potius ut exindē humilior, & ergā se affectuosior fiat. Sed constat ambitionis eam esse naturam, ut ex omnibus sui nutrimentum sumat. Benē huic diceretur à Superiore id deprehendente; stulte & infatuatē quid putas? quid venena & fel sugis ex verbis meis melle plenis? meliūs tibi foret nunquā loqui mansuetē, quoniam in perditionem tui abuteris bonitatē, an quia oculus meus simplex, intentio recta, tuus inde obtenebrescit? in hoc quod officialem te facturū somnias contra mentem & intentionem meam?

Ita,

Ita, ita, mi Lector, mi Frater, ne leprâ inficiaris, ideò loquendû tibi duriùs, imò ut cureris à lepra tua, quâ fortè laboras, ideò sic es tractandus, nec est, quod aut asseras & arguas me falsè loqui, actus tui denuntiant de te foris, qualis sis intus, quia frequenter agitaris suspicionibus, trepidans timore anxius, & turbatus de hoc, quod deferantur tua dicta, & actus & defectus. In his & aliis turbatum satis te pròdis, quod verearis, ne excidas eò, quod speras. Hinc quasi nauta polum observas, vultum dico illius, qui te promovere potest ad altiora, hic scopus tuus, juxta hunc diriguntur affectus tui, hic si tibi affabilis, si tibi favorabilis spe plenus curris viam mandatorum præ gaudio exiliens, & laudas Deum, quia nutritur affectus, roboratur fiducia tua, firmatur spes tua ad officium, sed concidat vultus ejus, & ecce languent omnia in te, in cœstitia obruit cor tuum, quia times, te excidisse gratiâ, favore, & bonâ existimatione tua, quibus ut scalis ascendere sperabas.

Refero

Reformatio per proposita

Ex Thoma de Jesu. *Ærumna* 14.

1. **N**on curabo habere gratiam Superiorum, sed eis ad unguem obediam: illudne cor Deo dedicatum transferam in pauperem hominē, hoc ut Deum in Superiore honorem.
2. Non habebō amicitiam, quæ distrahere possit cogitationes & animum inquinare.
3. Non aliud quæram in Cœnobio, quàm pacem cordis, & puritatem animæ.
4. Non plus faciam pro amico quàm pro inimico, nam habere aliquem pro amico, (intellige carnaliter) licet sit in domo Dei, principium est factionum & turbarum.
5. Affectum habebō ergà viliores & contemptibiliores, eisquē piè inuidebō: quia tantò puriùs ac liberiùs levant oculos in Deum, & eundem locum habent in Religione, quem habuit Christus in terra, & hic tantò magis favet eis, quantò minùs cogitant de rebus altis in mundo.

6. Non

6. Non habebō rationem eorum, qui sunt gravioris & majoris authoritatis, non quidquid in Religione conciliat gravitatem & authoritatem eodem loco censendum est, quò officia magis humilia & cense-ri aliquem honoratum ex dignitate, abjectum ex humili officio, religiosum non est.

7. Liberè sequar puritatem virtutis cum mansuetudine & silentio, licet ea forsitan apud omnes in oblivione sit.

8. Spem habebō in adversis & persecutionibus, hoc mihi pretio Cælum staturum, nam hoc genus est Crucis valde acerbæ; tum quia continua & domestica est, tum quia sub titulo servorum Dei, velut à gente sancta sub colore zeli infertur.

9. Cùm videro imponi per calumniam, quod nunquam in animo habui, & quæ benè feci, interpretatione malignâ perverti, orabo pro illis, & cum silentio, patientiâ & perseverantiâ stabo firmus, contemnendo me ipsum, quod ut salver, sit mihi opus majori auxilio Dei, & ejusmodi exercitio, & ut servus Dei me persequar.

N

10. Pro-

10. Procurabo continuum desiderium patiendi adversa, judicando me his indignum, ac petam à Deo, ut semper me sinat videre optimam, ac securissimam esse hanc viam in Religione.

11. Studebo semper omnibus benefacere ac servire tanquam Dominis ac Superioribus meis sine spe gratiæ laudis, aut remunerationis illius, neque propter maledicta illud omittam.

12. Cùm videro omnia relaxata, ferò studebo reformare me ipsum, cogitaboque me venisse ad Religionem tantùm, ut serviam aliis, eosque supportem, non autem ut sim in gratia, vel supporter ab aliis; sed ut in illa societate vivam solùm cum Deo. Si quid autem mihi inferatur molestiæ ab aliis, non conquerar, sed cogitabo illos tanquam Dominos posse tractare me pro libitu tanquam servum. Hi pro mundanis & profanis in habitu religioso habendi sunt. Ita vir iste verè pius & solidus.